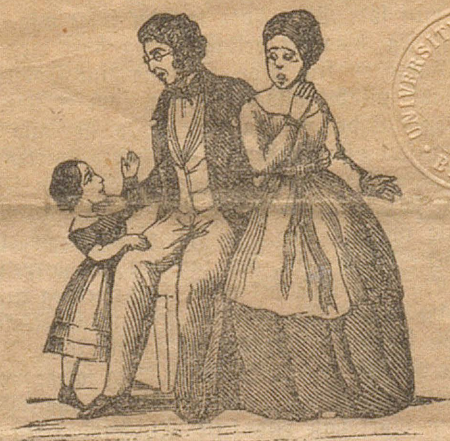

En smuk Kjærlighedsvisse

forfattet af Jeremias S. Bylle,
(forhenbærende Fange paa Bergenhus Fæstning.)

Ludvig og Salima.

Mel.: Det var en Lørdags Aften.

1. Det var en Aften silde, Jeg til min Pige vilde,
Jeg mig paaklæde lod, Og som jeg udi Lunden monne komme,
Der traf jeg min Kjæreste, Hun grædende der stod.
2. Jeg hastig monne sige, Hvad seiler dig min Pige,
Og hvad kan fattes dig. Med hullende Stemme hun svarte,
At min kjære Ludvig, jeg er ulykkelig.
3. At Salima, min Søde, Mit Hjerte det maa bløde,
Du maa forklare mig, Imens vi her i Lunden er alene,
Maaske at en Anden har øst forloftet dig.
4. Nei det er Far og Moder, Samt Søster og min
Broder, Dem vil forbyde mig. Dem lofter og dem truer
og dem siger, At aldrig i Verden jeg skal faa ægte dig.
5. Og da her En har været, Som haver mig begjæret,
Han rig og magtig er, Ham vil de jeg endelig skal tage,
Men du er den Æneste, som jeg haver kjær.
6. Hvad vil du vi skal gjøre, Kan du mig ei bortføre,
Jeg reise vil med dig, For hele min Rigdom jeg siger, Den
agter jeg ringe, den vil ei glæde mig.

7. Svar mig nu min Kjære, Hvorledes skal det være,
Du maa bestemme dig, For hjemme kan jeg slettes ikke blive,
Dem dagligen truer og overhænger mig.

8. Jeg hertil nu maa svare, Skal vi af Landet fare,
Mon Gud han vil det saa, Da siger jeg du ene her skal
raade, Og jeg er fornoiet, hvorledes det vil gaa.

9. Dog dette maa jeg sige, Du er en trofast Pige,
Jeg høit vil elske dig, Som alle Ting for min Skyld vil
forlade, At min søde Pige, hvor kan du følge mig.

10. Og jeg maa det beklage, Jeg bort med dig skal
drage, Fra Fader og fra Mor, Og alle dine Sødskende saa
kære, For disse vil det blive en Sorg, som er stor.

11. Men skal det nu saa være, Da hør mig nu min
Kjære, Hvor skal vi reise hen, Jeg haver hverken Midler
eller Penge, Hvormed jeg kan sørge for dig min søde Ven.

12. Jeg selv har flere Penge, End Reisen vil tilstrænge,
Men hør mig nu min Ven, Et Fartoi ligger færdig til at
seile, Med dette vil vi reise, Nu faar du gaa derhen.

13. Men stille maa det være, Det siger jeg min Kjære,
At Ingen vide faar, Paa Søndageftermiddag Klokken fire,
Da møder du i Lunden, Og der jeg færdig staar.

14. Nu gif jeg ned til Stranden, Jeg talede med Man-
den, Som Skibet føre lod, Han loved' at han skulde os
medtage, Men snart han vilde seile, Thi Binden den var god.

15. Hvad skulde jeg nu gjøre, Og uden jeg hende ei fik nyde,
Det syntes mig var slemt, Og uden jeg hende ei fik nyde,
Paa dette jeg tænkte, Mit Hjerte var beklemt.

16. Men Gud det ei saa vilde, Om Lordags Aften
silde, Som Klokken den var Ni, Min Pige monne komme
og sige, Hør min søde Ludvig, For Reisen er vi fri.

17. At hør min Hjertenskjære, Hvorledes kan det være,
Har du betænket dig, Da endnu ikke Fartoiet er seilet, Da
kan jeg ikke vide, Hvad der er kommet over dig.

18. Ja det har ingen Fare, Nu kan jeg dig forklare,
Vi høit os glæde maa, Min Fader og min Moder gav
efter, Nu vil dem mig tillade, Og jeg skal dig saa.

19. I Onsdags da du vidste, Jeg hjem mig monne
liste, Min Søster laa paa Lur, Hun horte vores hemmelige
Tale, Og min Forældre, jeg mærkede var sur.

20. Og som det da var silde, Jeg mig begive vilde, I
Kammeret at gaa; Da mine Forældre monne komme, Og
sagte paa Døren dem bankede paa.

21. Ulykkelige Pige, Dem Begge monne sige, Hvad
tænker du paa, Kan du den Sømand ei forlade, Foruden
med Skjæmsel Du dette kan opnaa.

22. Saa vil vi dig nu seie, At du kan saa dit Noie,

Men hør vor Datter kjær, Nu skal du ham hastelig hjem-
hente, Saa skal du ikke sige, Du ei fik dit Begjær.

23. Nu hør du mine Kjære, Hvorledes det skal være,
Dg det kan glæde mig, Min Fader og min Moder de ven-
ter, Dg jeg er kommen for hjem at hente dig.

24. Jeg strax med Pigen fulgte, Min Glæde jeg dog
dulgte, Dg vi modtaget blev, Dg hendes Forældre vare
glade, Dem ønsked' os til Lykke, Dg Vaandet knyttet blev.

25. For mig det var en Gaade, Der gik jeg som paa
Naade, Forbi jeg fattig var; Men ingen min Stam kunde
mærke, Dem alle mig kjærligt paa Hænderne bar.

26. Mig dette ei behaged, Dem brygged og dem baged,
Bort Bryllup skulde staa, En Vexel fra Australien mon
komme, Paa enogthve Tusind, Saa lyder den paa.

27. Jeg havde der en Broder, Men ikke det formoder,
Langtmindre tænkte paa, At han saa mange Penge kunde
fende, Dg nu jeg med Lethed, Min Hensigt kunde naa.

28. Om nogle Dage efter, Et andet Brev bekræfter,
Min Broder han var død, Han hele sin Rigdom mig sen-
der, Af Hjerte jeg mon græde, Dg Taarerne flød.

29. Nu var jeg rig og magtig, En Gaard jeg købte
prægtig, Dg dertil flytte lod, Her lever vi fornøtellig og
glade, Af Hjertet maa jeg takke, Gud Fader var mig god.

30. Nu vil jeg Visen ende, Jeg disse Folk mon kjende,
Som her beskrevet er, Dem lever nu fornøtellig og glade,
Dg elsket og agtet dem er udaf Enhver.

(Eftertryk forbydes.)

Indiskernes Grusomhed i Frankrige.

Mel.: Hjalmar og Hulda.

1. Paa Frankriges skønne og herlige Jord,
Gaar Indsken saa tappert fremad,
Dg spreder om sig baad' Forfærdelse og Mord,
Saa man kan græde derad;
Thi Bismarck har sagt: de Franskes skal trykkes
Dg Hellund og Wall paastaa og at det lykkes,
Dg Preussferne juble med sit djævelske Grin,
Naar de gjør Strammer i Franskmændens Skind.

2. De tapre Fransøjer de komme en Hob,
At slaa's mod den preussiske Hær,
Dg voldsomt de strede med heftige Raab,
De skrege: slaa Tydskerne ned!
Nu vil vi sproite paa Preussernes Vinter
Dg herje Fransmandenes urgamle Stæder;
Men Preusskerne stode saa fast som en Mur,
De agtede ei paa Fransmandenes Stur.

3. Men Fransmanden drog sig ind i sit Land,
Til Stæderne Straßborg og Metz.
De sagde: her skal de danges et Gran
Dg saa lidet Bant for hernæst!
Dg Preusskerne kom saa „grosse“ og flere
Dg Bant fik nok Tydskerne; men Fransken fik mere,
Paa Balpladsen laa mange tusinde Mænd,
Dybt favnet af Moder og Mage og Ven.

4. Hvad gru'lig Elendighed Krigen har gjort
Ei blot i de Stridendes Hær,
Naar Preusskerne drage fra Sted og til Sted
Dg grumt skide Fransmand'ne ned;
Baad' Præster og Bønder og Mairer og andet —
De er jo ynkeligt, saa de er forbandet,
Naar oplyste Mennekter viste sit Mod,
Som ginge de rent paa et Nøvertog.

5. Mac Mahon, som og kaldes Helten ved Wörth,
Han kæmpede med Lovens Mod;
For liden var Styrken, saa det var uhørt,
Umuligt — fast Viljen var god;
Men havde han havt nogle Tusinde flere,
Saa skulde nok Tydskken saa't lært — retirere!
Men tretti Tusind var Mac Mahons Hær,
Da Tydskens var femdobbel, om ikke fler.

6. Dg skulde det hænde at Preusskerne gaa
Til Portene udaf Paris,
Saa gi'r jeg T—u paa, de ræddes ogsaa
For Frankriges bedste Særvece;
Naar Arbeideren kommer og Hjemmet forsvarer,
Da monne Tydskken komme i Stavet,
Om det skuld: lykkes, vil Fransmandens Mod
Sig endnu opreise en Væe saa god.

Pris: 10 Ore.

Saand=Orgler

istandsættes hos Theodor Rose, Smørsalmindingen. Bergen.